

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Ing. M. L.**, bytem V., proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 5, 160 00 Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2012, č. j. 258-2/2012-1416,

t a k t o :

I. Žaloba se **z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 29. 8. 2012, č. j. 258-2/2012-1416, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí zástupce náčelního Generálního štábu Armády České republiky – ředitele Společného operačního centra ministerstva obrany ze dne 19. 3. 2010, č. j. 5-8/2010-1160 (dále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), jímž byla přiznána žalobci náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 243 000 Kč. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání částečně vyhověl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil tak, že žalobci na náhradu za ztížení společenského uplatnění přiznal jednak základní částku 243 000 Kč, jednak šestinásobek této základní náhrady ve výši 1 458 000 Kč, celkem tedy 1 701 000 Kč.

Žalobce v žalobě zrekapituloval předchozí průběh řízení a poukázal zejména na to, že nyní napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, kdy původní rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 3. 2012, č. j. 9Ad 10/2010-48.

Jako první žalobní bod žalobce namítl, že žalovaný při stanovení zvýšení základní částky náhrady za ztížení společenského uplatnění nepostupoval v souladu s platným právem a nezohlednil všechny okolnosti případu. Služební orgán podle žalobce vůbec nehodnotil, jak se mu konkrétně změnil život. Napadené rozhodnutí je podle žalobce postaveno na porovnání judikatury Nejvyššího soudu vztahující se k případům přiznání ztížení společenského uplatnění, v nichž se odpovídá za škodu na zdraví podle občanského zákoníku nebo zákoníku práce, a na porovnání dosavadní rozhodovací praxe služebního orgánu ohledně náhrady za škodu na zdraví, o níž rozhodoval v případě vojáků z povolání. Žalobce přitom v celém řízení podrobně uváděl, jakým způsobem se mu změnil život. V této části odkázal zejména na své odvolání ze dne 7. 4. 2010 a správní žalobu ze dne 31. 5. 2010. Žalobce přišel o práci - byl ukončen jeho služební poměr a ze zdravotních důvodů nemůže ani učit na Jihočeské univerzitě. Rozpadla se mu rodina a nemůže dělat prakticky nic z toho, co vykonával před úrazem. Před amputací dolní končetiny vedl bohatý sportovní, společenský, zájmový a profesní život, který je mu nyní v podstatě odepřen. Napadené rozhodnutí služebního orgánu tyto skutečnosti podle žalobce dostatečně nezohlednilo. Rozhodnutí vychází z pouhého porovnání obdobných poškození zdraví s poškozením zdraví žalobce. Na základě tohoto porovnávání žalovaný stanovil výši zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění na šestnásobek. Tento postup není podle žalobce zcela správný, protože je neúplný.

Jako další žalobní bod žalobce namítl, že nelze bez dalšího vycházet z občanskoprávní judikatury Nejvyššího soudu, neboť odpovědnost za škodu na zdraví podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o vojácích z povolání“) má s ohledem na specifika služebního poměru jiný charakter. Podle žalobce proto není možné vycházet pouze z vyhlášky č. 440/2001 Sb., na kterou (resp. na již zrušenou vyhlášku č. 32/1965 Sb.) odkazuje v poznámce pod čarou § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, ale při stanovení výše náhrady za ztížení společenského uplatnění je nutné zohlednit i okolnosti celého případu, a pokud nebyl vydán zvláštní právní předpis, podle kterého by měl služební orgán rozhodovat, je třeba stanovit náhradu škody mnohem vyšší, než tak učinil služební orgán, a to s ohledem na zásadní změny v žalobcově životě i ve vazbě na jeho zdravotní stav. Vyhláška č. 440/2001 Sb. upravuje výši náhrady škody v případě odpovědnosti za škodu na zdraví (bolestné a ztížení společenského uplatnění) pro účely občanskoprávních vztahů a vztahů dle zákoníku práce. Služební orgán však musí rozhodovat podle § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, který odkazuje na zvláštní právní předpis. Tento zvláštní právní předpis však nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí vydán. Vyhláška č. 440/2001 Sb., na niž je učiněn pouze nenormativní odkaz v poznámce pod čarou, podle žalobce nezohledňuje specifické postavení (práva a povinnosti), jaké mají ze zákona o vojácích z povolání vojáci ve služebním poměru při plnění služebních úkolů. To samé platí i o judikatuře Nejvyššího soudu ve věcech civilních.

Konečně žalobce namítl, že i pokud připustil možnost rozhodování služebního orgánu analogicky podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., není relevantní odkaz žalovaného na přiznané náhrady jiným vojákům z povolání, kteří při výkonu služby utrpěli škodu na zdraví. Žalobce se totiž domnívá, že ostatní vojáci se dostatečným způsobem nebránili proti přiznané výši náhrady škody. Kdyby tak učinili, byla by jim přiznána náhrada mnohonásobně vyšší vzhledem k poškození jejich zdraví. S ohledem na to žalobce dospěl k přesvědčení, že jeho požadavek na přiznání náhrady za ztížení společenského uplatnění v celkové výši 4 860 000 Kč byl opodstatněný.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že vyhláška č. 440/2001 Sb. je v důsledku odkazu v ust. § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání aplikovatelná i na případy

služebních úrazů a nemocí z povolání vojáků. Opačný výklad by zakládal nerovné postavení osob odškodňovaných dle ustanovení zákoníku práce a občanského zákoníku ve srovnání s vojáky z povolání, o jejichž nárocích ze škod na zdraví je rozhodováno v režimu zákona o vojácích z povolání, a byl by rovněž narušen princip právní jistoty, kdy by vojáci odškodňovaní v režimu zákona o vojácích z povolání neměli zaručenu minimální výši odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění ze služebních úrazů a nemocí z povolání. V této souvislosti žalovaný uvedl, že ani sám žalobce v průběhu řízení o odškodnění ztížení jeho společenského uplatnění nenamítal neoprávněnost aplikace vyhlášky.

Pokud jde o ostatní námitky žalobce, žalovaný konstatoval, že si je plně vědom mimořádně negativních dopadů následků služebního úrazu žalobce na jeho další profesní, společenské, kulturní a sportovní uplatnění. Současně je však povinen při odškodňování trvalých následků ze služebních úrazů vojáků z povolání přihlídnout nejen k okolnostem konkrétního případu, ale také, jak judikovalo i občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu ČR ve stanovisku sp. zn. Cpjn 203/2010 ze dne 12. 1. 2011, posuzovat jednotlivé nároky poškozených na odškodnění ve vzájemné souvislosti s určitou mírou proporcionality s ohledem na závažnost následků daného služebního úrazu a jejich vlivu na možnosti dalšího uplatnění poškozených v profesním, společenském, kulturním, politickém či sportovním životě a na schopnost uspokojování svých osobních potřeb.

Žalovaný považuje za nesporné, že možnosti dalšího profesního a osobního uplatnění žalobce s ohledem zejména na jeho dosavadní profesní kariéru a sportovní aktivity jsou významně omezeny. Je však třeba zohlednit skutečnost, že žalobci byl přiznán Vojenským úřadem sociálního zabezpečení v Praze po posouzení jeho zdravotního stavu invalidní důchod pro invaliditu II. stupně, z jehož podstaty vyplývá, že v rozsahu zachované míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti je žalobce schopen obstarávat si prostředky na svou obživu prací s využitím dosavadních zkušeností a s jistými omezeními je schopen zabezpečovat své potřeby osobně bez pomoci třetích osob. Jak vyplývá z příslušné judikatury soudů, ke které bylo žalovaným před vydáním napadeného rozhodnutí přihlídnuto, mimořádné zvýšení ztížení společenského uplatnění přichází v úvahu jen ve skutečně výjimečných případech hodných mimořádného zřetele, kdy ani zvýšení bodového ohodnocení dle § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 440/2001 Sb. dostatečně nevyjadřuje následky poškození zdraví, které do budoucna trvale omezují nebo vylučují možnosti uplatnění poškozeného ve srovnání s vysokou a mimořádnou úrovní jeho profesních, kulturních, sportovních či jiných aktivit v době před vznikem škody (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2850/2006 ze dne 13. 12. 2007). Přitom však při posuzování otázky mimořádného zvýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění nelze činit rozdíly, zda se v případě poškozeného jedná o zaměstnance či vojáka z povolání, ale je třeba posuzovat výlučně vliv následků úrazu na výkon dosavadních aktivit poškozeného. Dále je podle žalovaného nezbytné věc posuzovat s ohledem na dlouhodobou a zavedenou soudní praxi, kdy se např. osobám upoutaným v důsledku pracovního úrazu na lůžko, tedy zcela vyřazených z jakéhokoli společenského, kulturního, politického či sportovního života a plně odkázaných na péči třetích osob, přiznává zvýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění okolo šestinásobku základního bodového ohodnocení. Z obdobné praxe vychází ve svých rozhodnutích i služební orgány řešící právě případy vážně zdravotně postižených vojáků z povolání, u nichž se pravomoc k mimořádnému navýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění dovozuje z judikatury Nejvyššího soudu. S ohledem na citlivost údajů týkajících se poškození zdraví i odškodnění nelze argumentovat konkrétním poškozením zdraví a omezeními uplatnění v dalším životě konkrétních osob a jim poskytnutou výší odškodnění, nicméně lze konstatovat, že při odškodňování i těch nejtěžších poškození zdraví při služebních úrazech vojáků z povolání se

násobky základního ohodnocení pohybují v řádu jednotek, nikoli desítek. Stejně je tomu i v případech řešených soudy u nároků z titulu pracovněprávní či občanskoprávní odpovědnosti.

Vzhledem k výše uvedenému je žalovaný názoru, že „šestinásobek“ odškodnění ztížení společenského uplatnění žalobce přiznaný napadeným rozhodnutím je přiměřený. Žalovaný při posuzování přiměřenosti zvýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění ve smyslu ust. § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. zohlednil značné omezení žalobce ve výkonu dřívějších činností, ať již společenských, kulturních, společenských či sportovních. Za účelem určitého zmírnění následků předmětného úrazu a zvýšení kvality dalšího života žalobce přiznal žalovaný žalobci náhradu za nadstandardní provedení protézy dolní končetiny, která má přispět k co největšímu usnadnění výkonu denních činností a dalšího pracovního uplatnění žalobce a do jisté míry i umožnit výkon některých druhů sportovních aktivit, i když na nižší než dříve vykonávané úrovni. Rovněž nelze podle žalovaného opomenout i skutečnost, že žalobce je nadále zaměstnancem žalovaného, kde může alespoň částečně uplatnit své dlouholeté zkušenosti.

Z obsahu správního spisu a spisu Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 9Ad 10/2010 vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Podle rozhodnutí služebního orgánu ze dne 7. 4. 2008, č. j. 51-11/2008-1160 byl žalobci přiznan nárok na náhradu škody za poškození zdraví v důsledku úrazu, který žalobce utrpěl při služební činnosti dne 29. 7. 2007. Dále je mezi účastníky nesporné, že v důsledku tohoto úrazu došlo u žalobce následně k amputační ztrátě dolní končetiny v bérce.

Podle „Charakteristiky vojáka pro přezkumné řízení“ ze dne 28. 2. 2008, vypracované velitelem Útvaru speciálních operací Vojenské policie, je služební kariéra žalobce příkladem kladného vztahu k vojenské službě. Od 1. 12. 1993 byl žalobce příslušníkem Policie ČR v Českých Budějovicích, kde byl členem Zásahové jednotky Jihočeského kraje. Během této služby se systematicky vzdělával, vystudoval obor sociální pedagogika na Jihočeské univerzitě a následně obor velitel průzkumných jednotek na Vysoké vojenské škole pozemního vojska ve Vyškově. Během služby u Policie ČR získal následující osvědčení: pyrotechnik skupiny A, B, D; profesní potápěč Policie ČR skupiny A; instruktor střelby - profesní; letecký záchranář; policejní vyjednavář; instruktor pro práce ve výškách a nad volnou hloubkou I. stupeň; vůdce malých plavidel - bez omezení; ŘP skupiny A, B, C, T. Během služby u Policie ČR dosáhl hodnosti kapitán. Jeho snaha uplatnit své schopnosti a dovednosti v praxi a potřeba dále se rozvíjet ho přivedla ke službě u Útvaru speciálních operací Vojenské policie. O jeho kladném vztahu ke službě svědčí i fakt, že přijal služební zařazení na zásahové skupině v hodnosti podpraporčíka, kde musel začínat znovu od začátku. Své vynikající odborné schopnosti, fyzickou kondici a psychickou odolnost prokazoval soustavně od první chvíle svého zařazení k Útvaru speciálních operací Vojenské policie a v neposlední řadě i při plnění úkolů v mezinárodní misi ISAF na území Afghánistánu. Byl vždy fyzicky i duševně schopen zvládat veškerá zatížení vojenské služby. Pracovní zatížení spojené s výkonem funkce u Útvaru speciálních operací Vojenské policie i během zahraniční mise ISAF zvládal bez problémů. Vždy se zúčastňoval odborného výcviku, cvičení a polních výcviků v plném rozsahu - u Útvaru speciálních operací Vojenské policie cca 3 dny týdně po celý rok. Při ročním přezkoušení tělesné zdatnosti dosahoval pravidelně výtečného hodnocení.

Podle rozkazu náčelníka vojenské policie č. 42 ze dne 26. 2. 2010 žalobcův služební poměr vojáka z povolání zanikl dnem 28. 2. 2010 ztrátou zdravotní způsobilosti na základě rozhodnutí přezkumné komise.

Posudkem Vojenského ústavu soudního lékařství č. p. 81/2008- dopl. ze dne 2. 3. 2010 bylo ztížení společenského uplatnění žalobce související s úrazem utrpěným dne 29. 7. 2007 v Afghánistánu ohodnoceno podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., na 1350 bodů. Tuto hodnotu posuzující lékař podle § 6 odst. 1 písm. c/ vyhlášky pro podstatné omezení uplatnění v životě u mladšího muže dále navýšil o 50 %, tj. o 675 bodů, na celkovou hodnotu 2025 bodů, přičemž uvedl, že v posuzovaném případě lze doporučit zvýšit odškodnění přiměřeným způsobem dle § 7 odst. 3 vyhlášky.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci přiznána náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 243.000,- Kč. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že tato náhrada byla žalobci přiznána na základě posudku Vojenského ústavu soudního lékařství č. p. 81/2008- dopl. ze dne 2. 3. 2010.

Na základě odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný částečně vyhověl žalobcovu odvolání a přiznal žalobci trojnásobek základní výše náhrady.

Městský soud v Praze na základě žaloby žalobce toto rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 14. 3. 2012, č. j. 9Ad 10/2010 – 48 zrušil, přičemž jako vadu rozhodnutí vymezil nepřezkoumatelnost úvahy, jíž žalovaný došel k vyčíslení trojnásobku přiznané základní náhrady jako zvýšení přiměřenému. Uvedl přitom, že nekonkrétní odkaz služebního orgánu na „dlouhodobou a zavedenou soudní praxi“ nemůže obstát. Úsudek služebního orgánu o přiměřenosti míry zvýšení odškodnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. by měl vycházet nejen z individuálních okolností posuzovaného případu, ale i ze zkušeností získaných služebním orgánem při posuzování skutkově obdobných případů či z dostupné judikatury soudů, týkající se této problematiky. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovanému nic nebrání v tom, aby při rozhodování v této věci použil anonymizovaná rozhodnutí o odškodnění jiných vojáků z povolání, kteří v minulosti utrpěli podobně závažný úraz jako žalobce, a aby s využitím těchto rozhodnutí prokázal, že žalobci poskytované odškodnění koresponduje svou výší odškodněním, jež byla přiznána ve srovnatelných případech. Pokud by pak žalovaný hodlal přiměřenost náhrady přiznané žalobci demonstrovat na judikatuře soudů, je zapotřebí, aby vyšel z konkrétních soudních rozhodnutí řešících alespoň přibližně srovnatelné případy a aby zdůvodnil, v čem se žalobcův případ podobá jednotlivým případům řešeným soudem, ať již jde o závažnost utrpěného úrazu či jeho negativní důsledky na možnost dalšího uplatnění poškozeného v dalším životě. Takové porovnání v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Zároveň Městský soud v Praze poukázal na to, že v rozsudku ze dne 28. 11. 2011, č. j. 25 Cdo 4826/2009, Nejvyšší soud dovodil, že rozhodující pro posouzení přiměřenosti odškodnění je reálná hodnota peněžní částky, jíž mají být kompenzovány imateriální požitky, o které poškozený v důsledku poškození zdraví přišel, a že při určení částky zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky tzv. násobkem je podstatné pouze to, zda finální částka odškodnění je s ohledem na následky poškození zdraví pro uplatnění poškozeného ve všech sférách života přiměřená, a to zejména se zřetelem k významu zdraví v hierarchii obecně uznávaných hodnot, k potřebě naplnění satisfakční i preventivní funkce náhrady a k požadavku srovnatelnosti s výší náhrad přiznávaných v obdobných případech.

Před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce změnil své odvolání tak, že původně požadovaný 50násobek základní částky náhrady snížil na 20násobek původně přiznané náhrady, tj. na částku 4 860 000 Kč.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že výše odškodnění za ztížení společenského uplatnění se určuje na základě bodového ohodnocení stanoveného dle přílohy 2 vyhlášky č. 440/2001 Sb. Pokud škoda na zdraví vedla ke zvláště těžkým následkům, zvýší lékař bodové ohodnocení za ztížení společenského uplatnění podle příloh nejvýše o 50 % z celkové částky bodového ohodnocení. Zvláště těžkými následky škody na zdraví se přitom rozumí takové následky, které podstatně omezují nebo významně mění či znemožňují další uplatnění poškozeného v životě, a to s ohledem na věk, ve kterém ke vzniku škody na zdraví došlo. Dále žalovaný k předpokladům dalšího přiměřeného zvýšení odškodnění citoval stanovisko kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 203/2010 ze dne 12. ledna 2011.

K požadavku Městského soudu v Praze vyslovenému ve zrušujícím, aby žalovaný přihlédl k jiným případům odškodnění, žalovaný vymezil konkrétními odkazy následující, z jeho hlediska relevantní judikaturu:

- rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4826/2009 (žalobkyně byla na přechodu pro chodce sražena osobním vozidlem a trpí bolestmi hlavy a krční páteře, zvoněním v uších, závratěmi, zhoršením výslovnosti a je nucena užívat léky na spaní, proti bolesti a depresím; přiznán 2,5násobek, přičemž soud přihlédl ke skutečnosti, že k úrazu žalobkyně došlo v jejím věku 69 let, tedy na sklonku profesní kariéry);
- rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3787/2009 (žalobkyně při dopravní nehodě utrpěla neúplnou amputaci pravé dolní končetiny v hleznu, vyžadující rekonstrukci hlezenního kloubu implantáty s následným rozsahem jeho pohyblivosti jen v rozsahu 10 %; přiznán 5násobek, přičemž soud přihlédl ke skutečnosti, že k úrazu žalobkyně došlo ve věku 25 let s omezením možnosti péče o očekávané dítě, avšak současně nebylo shledáno, že by byla zcela vyřazena či značně omezena v profesním uplatnění, zájmových aktivitách či péči o rodinu);
- usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2387/2006 (úraz policisty při nehodě policejního vozidla zaviněné jeho řidičem, přičemž žalobce utrpěl zlomeniny dolních končetin, obličejových kostí, zhmoždění pravé oční koule a řadu dalších poranění vnitřních orgánů; přiznán 2násobek, celkem 1 137 600 Kč; soud přihlédl k tomu, že žalobce před úrazem vykonával funkci policejního inspektora, dříve působil ve vojenských misích se zdravotní klasifikací A1, rekreačně sportoval, po předmětném úrazu je zcela vyloučen z výkonu povolání v bezpečnostních sborech či ozbrojených silách, není schopen vykonávat ani jinou fyzicky náročnou práci, kromě plavání a jízdy na kole nemůže aktivně provozovat žádný jiný sport, není schopen chůze po delší dobu, trvalé poškození pravého oka mu ztěžuje čtení a znemožňuje střelbu ze zbraně);
- rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. 25 Cdo 1491/2009 (žalobce ve svých 17 letech jako spolujezdec v důsledku dopravní nehody zaviněné řidičem motocyklu ochrnl na dolní polovinu těla, stal se neplodným, trpí křečemi v dolní polovině těla, bolestmi zad, psychickými potížemi, poúrazovými změnami osobnosti, potížemi s vylučováním a je odkázán na pomoc blízkých osob; přiznán 7násobek);
- rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. 25 Cdo 4764/2010 (žalobkyně jako spolujezdkyně na zadním sedadle utrpěla amputaci prstů na nohou, trpěla poúrazovými psychickými obtížemi s poruchami spánku a vzhledem k poškození pánve a dolních končetin se stává případné těhotenství žalobkyně

problematickým, v důsledku úrazu byla žalobkyně uznána částečně invalidní; přiznán 2násobek);

- pokud jde o judikaturu nižších soudů, žalobce zmínil přiznání 6násobku devítiletému chlapci, který byl pro následky těžké dopravní nehody postižen paraplegií (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci 20C 220/2002-112), přiznání 6násobku 22letému muži, který byl také pro následky úrazu stížen paraplegií (rozsudek Městského soudu v Praze ve věci Co 274/2006), či přiznání 7,5 násobku 42letému muži pro kvadruplegii v důsledku vážné dopravní nehody (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ve věci 22C 58/2006).

Co se týče případů jeho vlastní praxe, žalovaný uvedl, že v případě 31letého vojáka z povolání zraněného v roce 2008 v průběhu jeho působení v misi ISAF v Afghánistánu při detonaci nástražného výbušného systému, kdy kromě řady závažných vnitřních poranění utrpěl amputaci levé horní a levé dolní končetiny, byl poškozenému přiznán 6násobek zvýšení odškodnění za ztížení společenského uplatnění. V případě 36letého vojáka z povolání, který utrpěl v roce 2008 poškození zdraví rovněž při svém působení v misi ISAF v Afghánistánu a je po kontuzi mozku prakticky upoután na lůžko a odkázán na pomoc blízkých osob, byl přiznán 11násobek zvýšení odškodnění za ztížení společenského uplatnění. Třicetiletému vojákovu z povolání, který utrpěl v roce 2006 při plnění služebních úkolů v areálu Vojenského zařízení 4218 Rančířov služební úraz, v jehož důsledku je trvale upoután na invalidní vozík, byl přiznán 6,5násobek zvýšení odškodnění za ztížení společenského uplatnění. V případě dalšího 33letého vojáka z povolání, který utrpěl v roce 2007 ve výcvikovém prostoru Boletice v rámci přesunu na střelnici při náhlém zastavení kolony a následné kolizi vozidla BVP poranění hlavy, v jehož důsledku trpí omezením rozsahu hybnosti krční páteře těžkého stupně, byl poškozenému přiznán 4násobek odškodnění za ztížení společenského uplatnění.

Žalovaný zároveň zdůraznil, že není z hlediska aplikovatelnosti civilní judikatury podstatné, že k poškození zdraví žalobce došlo ve služebním poměru vojáka z povolání v zahraniční operaci, neboť při posuzování, zda se v konkrétní věci jedná o výjimečný případ hodný mimořádného zřetele ve smyslu § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb., nejsou nijak podstatné okolnosti vzniku škody na zdraví či charakter odpovědnosti, ale pouze dopady poškození zdraví na další uplatnění odvolatele v životě pracovním, rodinném, sportovním, společenském nebo kulturním. Skutečnost, že k poškození zdraví došlo za mimořádně nebezpečných podmínek (v předmětném případě při plnění bojových úkolů v zahraniční operaci), je navíc zohledněna jinou náhradou, a to jednorázovým mimořádným odškodněním podle § 120 zákona o vojácích z povolání. Tato náhrada se v pracovněprávní, ani v občanskoprávní úpravě nevyskytuje, a představuje specifický nárok vojáků z povolání s přihlédnutím k nebezpečnosti podmínek, za nichž plní své služební úkoly.

Pokud jde o konkrétní aplikaci ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb., žalovaný konstatoval, že je třeba zohlednit následující kritéria:

- věk poškozeného v době vzniku škody na zdraví;
- úroveň společenských, sportovních, kulturních, politických a dalších aktivit poškozeného v době před poškozením zdraví se stavem po vzniku škody na zdraví;
- míru zachované schopnosti poškozeného uspokojovat své společenské a životní potřeby, včetně možnosti vykonávat dosavadní povolání a dále se vzdělávat;
- možnosti dalšího profesního, společenského, kulturního, sportovního či politického uplatnění poškozeného po poškození zdraví;
- srovnatelnost s obdobnými případy řešenými ať již soudy nebo služebními orgány.

K těmto kritériím uvedl následující (soud s ohledem na obsah prvního žalobního bodu rekapituluje úvahy správního orgánu plnou citací):

„Odvolací orgán si je vědom, že k poškození zdraví odvolatele došlo ve věku 34 let, tedy v mladém a nejproduktivnějším věku. Úraz zcela zásadním způsobem zasáhl do průběhu pracovní kariéry odvolatele a nezvratně změnil možnosti odvolatele uplatnit se v oboru, ve kterém se od mládí pohyboval. Odvolatel absolvoval Střední policejní školu v Brně, následně pracoval v zásahové jednotce PČR, poté vystudoval obor průzkumu na Vysoké vojenské škole pozemního vojska ve Vyškově a byl služebně zařazen do elitní jednotky Vojenské policie (tzv. SOG). V rámci této jednotky byl vyslán do zahraniční operace, kde byl zraněn. Po stránce pracovního uplatnění odvolatele tedy došlo nezpochybnitelně k fatální změně, neboť odvolatel není bez končetiny schopen vykonávat služební poměr ani u AČR (ze kterého byl také propuštěn) a ani u jiného bezpečnostního sboru. Odvolatel musel po úrazu ukončit i další výdělečnou činnost, ve které se realizoval, a to pedagogickou činnost (výuka zdravotních záchranářů při práci ve výškách a nad volnou hloubkou a dále výuka tělesné výchovy). I zde mu zdravotní stav po služebním úrazu nedovoloval v této činnosti dále pokračovat. Snížení příjmu odvolatele je sice kompenzováno náhradou za ztrátu na platu po ukončení neschopnosti výkonu služby a odvolatel může i částečně pracovat (o čemž svědčí i přiznání invalidity II. stupně, které ze své podstaty předpokládá právě jistou měrou zachovanou schopnost výkonu výdělečné činnosti), úplné ukončení kariéry odvolatele v původním rozsahu a jeho současné reálné možnosti uplatnit se na trhu práce však vnímá odvolací orgán jako velmi důležitý argument pro zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění v rozsahu, v jakém bylo rozhodnuto. Úroveň odvolatelova života se totiž v tomto směru snížila maximálním způsobem, neboť nyní může vykonávat práce pouze ve zcela omezeném rozsahu a bez jakékoliv fyzické aktivity.

Fyzicky i psychicky náročná práce mnohdy v extrémních podmínkách byla pro kvalitu života odvolatele prokazatelně velmi důležitá, o čemž svědčí i neustálé zvyšování a zlepšování jeho fyzické kondice, kdy se realizoval služebně i soukromě v řadě sportovních aktivit mnohdy na velmi vysoké úrovni. Po úrazu přitom odvolatel může provozovat sporty pouze v omezeném rozsahu, z řady sportů je (i za použití protéz) zcela vyřazen (parašutismus, horolezectví, fotbal) nebo je v jejich realizaci značně omezen (cyklistika) či odkázán na pomoc jiných osob (plavání, potápění). Odvolatel dále působil před úrazem v řadě aktivit i jako instruktor (horolezectví a práce ve výškách, střelba), vzhledem ke svým skvělým výsledkům se účastnil i řady soutěží (policejní mistrovství světa ve sjezdovém lyžování v Innsbrucku). I zde se tedy úroveň odvolatelova života po služebním úrazu zcela zásadním způsobem změnila a ke ztížení společenského uplatnění zde došlo ve vysoké míře.

Při posuzování věci je však nezbytné zohlednit rovněž skutečnost, že míra schopnosti poškozeného uspokojovat své životní, společenské a další potřeby zůstala do jisté míry zachována a není v řadě věcí odkázán na pomoc jiných osob. Odvolatel nebyl (i s ohledem na svoji kariéru) také nijak politicky aktivní a nyní tato aktivita není zcela vyloučena. Kulturní život odvolatele také není vyloučen a ani zásadně omezen, je však zřejmé, že zdravotní stav odvolatele, který chodí o berli a ve výjimečných případech při zhoršení svého zdravotního stavu se pohybuje na invalidním vozíku, je do jisté míry omezen tím, že není schopen dlouhého stání, chození a v případě pohybu na invalidním vozíku by musel volit bezbariérová kulturní zařízení.

Také z dalšího vzdělání není odvolatel zcela vyloučen, i když cestování je pro odvolatele samozřejmě obtížné a náročné. Co se rodinného života týče, odvolatel uvedl, že následky zranění byly jednou z příčin jeho rozvodu v roce 2008. Toto tvrzení nenáleží odvolacímu orgánu jakkoliv rozporovat a ani mu nenáleží zkoumat, jaké další příčiny rozpadu manželství skutečně byly a nakolik opravdu zdravotní stav a změna odvolatelova života po úrazu byla pro rozvod podstatná. Je však zřejmé, že takováto zásadní událost změnila fungování každé rodiny a je pro jakýkoliv partnerský stav velmi náročná. Co se současné možnosti odvolatele uplatnit se v dalším rodinném životě týče, je také zřejmé, že poúrazový handicap jednoznačně odvolatele omezuje v možnostech hledání nové partnerky, i když z jejího hledání zcela vyřazen není. Také z péče o dceru z prvního manželství a případně i o dalšího potomka odvolatel zcela vyloučen není.

Jak je shora uvedeno, zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění není primárně stanoveno jako finální finanční suma, ale s ohledem na dlouholetou soudní praxi představuje násobky bodů, které lékař stanovil v lékařském posudku podle vyhlášky. Je přitom nezbytné přihlížet i k jiným případům, u kterých bylo zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění poskytnuto. Pokud tedy vezme odvolací orgán v potaz kritéria rozhodná pro posouzení výše náhrady s ohledem na individuální možnosti a schopnosti další realizace odvolatele po služebním úrazu a přihlédně k dosavadním případům jiných závažných zranění v resortu MO i v civilním sektoru, lze za přiměřený považovat 6násobek dosud přiznané náhrady. U odvolatele totiž není další společenské, sportovní, kulturní ani politické uplatnění v životě plně ztraceno, ale pouze omezeno tak, jak je popsáno výše. Odvolací orgán přitom, jak již uvedl, za zásadní omezení ve společenském uplatnění považuje zaměstnání a sportovní aktivity (které byly na vysoké úrovni), kde služební úraz znamenal pro odvolatele nejvýraznější změnu, a to tak zásadní, že přiznání 6násobku náhrady za ztížení společenského uplatnění je plně odůvodněno.“

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 116 písm. d) zákona o vojácích z povolání vojákovi, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je stát povinen v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, poskytnout náhradu za ztížení společenského uplatnění.

Podle § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání náhrada za bolest a náhrada za ztížení společenského uplatnění se poskytují jednorázově, za podmínek a ve výši, které stanovuje zvláštní právní předpis. Nenormativní odkaz pod čarou v tomto ustanovení odkazoval na vyhlášku č. 32/1965 Sb., o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění, ve znění pozdějších předpisů, která v době rozhodování žalovaného (i služebního orgánu prvního stupně) byla nahrazena vyhláškou č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění. Přitom v této době neexistoval žádný jiný právní předpis, který by způsob výpočtu jednorázové náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění upravoval.

Vyhláška č. 440/2001 Sb. byla vydána na základě zmocnění obsaženého v ustanovení § 444 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a §

203 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, podle nichž Ministerstvo zdravotnictví stanoví v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí vyhláškou výši, do které lze poskytnout náhradu za bolest a za ztížení společenského uplatnění, a určování výše náhrady v jednotlivých případech. Na aplikaci této vyhlášky byl závislý skutečný rozsah náhrady škody na zdraví definovaný v ustanovení § 444 odst. 1 občanského zákoníku (při škodě na zdraví se jednorázově odškodňují bolesti poškozeného a ztížení jeho společenského uplatnění), a to obdobně jako v § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Obdobné legislativně technické řešení obsahuje v ustanovení § 372 i nyní účinný zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, který rovněž v odstavci 1 vymezuje nárok tak, že náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění se poskytuje zaměstnanci jednorázově, co do rozsahu tohoto nároku v odst. 2 odkazuje na vyhlášku, již Ministerstvo zdravotnictví stanoví v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí výši, do které je možné poskytnout náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění a určování výše náhrady v jednotlivých případech. Shodný odkaz na tento prováděcí předpis v oblasti obou základních civilněprávních úprav tedy zajišťuje shodné hmotněprávní podmínky pro stanovení škodního nároku, který byl oběma právními předpisy (občanským zákoníkem i zákoníkem práce) v rozhodném období definován shodně („při škodě na zdraví se jednorázově odškodňují bolesti poškozeného a ztížení jeho společenského uplatnění“).

Pokud jde o oblast ozbrojených bezpečnostních sborů, Městský soud v Praze považuje za potřebné poukázat na skutečnost, že i podle § 101 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, má příslušník, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, nárok na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění, přičemž podle § 104 odst. 1 se náhrada za bolest a náhrada za ztížení společenského uplatnění se poskytne jednorázově. Jde tedy opět o obsahově shodné vymezení škodního nároku jako v případě obou předpisů civilních, ale jako i v případě zákona o vojácích z povolání. Co do rozsahu této náhrady pak ustanovení § 104 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů odkazuje na speciální resortní prováděcí předpis („Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti a zpravodajskými službami stanoví vyhláškou postup při určování výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění), nicméně podle § 228 odst. 1 tohoto zákona platí, že do vydání vyhlášky k provedení § 104 odst. 2 se postupuje podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění. I pro oblast bezpečnostních sborů mimo Armádu České republiky tak byl v rozhodném období zajištěn jednotný hmotněprávní režim s nároky vyplývajících z občanského či pracovního práva. Není tedy podle názoru Městského soudu v Praze možné přisvědčit námitce žalobce, že by úprava obsažená ve vyhlášce č. 440/2001 Sb. nebyla na základě odkazu ustanovení § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání aplikovatelná. Není totiž rozumný důvod, aby při shodném vymezení odpovědnostního vztahu k náhradě škody jak v předpisech občanského práva, tak v obou služebních zákonech, měl být rozsah náhrady škody posuzován na základě rozdílných hmotněprávních úprav. Naopak v případě, pokud by vyhláška č. 440/2001 Sb. neměla být pro odškodňování podle § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání aplikovatelná, došlo by k nedůvodnému rozdílnému zacházení, a to především ve vztahu k těm škodním nárokům, jež vznikají na základě ustanovení § 101 písm. b) a § 104 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Nadto lze konstatovat, že aplikaci vyhlášky č. 440/2001 Sb. na základě odkazu obsaženého v ustanovení § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání v případě žalobce přinejmenším implicitně jako zcela správnou aproboval Městský soud v Praze již v předcházejícím rozsudku v této věci, přičemž neshledává důvodu, proč by se měl od svého

předchozího závěru odchylovat. Soud tedy neshledal důvodným onen žalobní bod, v němž žalobce namítal nepřipustnost aplikace této vyhlášky v jeho případě. Za těchto okolností nelze též nic principiálně namítat vůči argumentaci, jež se odvolává na judikaturu civilních soudů vztahující se k této vyhlášce. Lze též přisvědčit žalovanému, že skutečnost, že k poškození zdraví došlo za mimořádně nebezpečných podmínek (v předmětném případě při plnění bojových úkolů v zahraniční operaci), je navíc zohledněna jinou náhradou, a to jednorázovým mimořádným odškodněním podle § 120 zákona o vojácích z povolání. Tato náhrada se v pracovněprávní, ani v občanskoprávní úpravě nevyskytuje, a představuje specifický nárok vojáků z povolání s přihlédnutím k nebezpečnosti podmínek, za nichž plní své služební úkoly.

Podstatným žalobním bodem byla námitka žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí „*vůbec nehodnotil, jak se [žalobci] konkrétně změnil život*“. Napadené rozhodnutí je podle žalobce pouze postaveno na porovnání judikatury Nejvyššího soudu vztahující se k případům přiznání ztížení společenského uplatnění, v nichž se odpovídá za škodu na zdraví podle občanského zákoníku nebo zákoníku práce, a na porovnání dosavadní rozhodovací praxe služebního orgánu ohledně náhrady za škodu na zdraví, o níž rozhodoval v případě vojáků z povolání. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Při posouzení této námítky soud vyšel z toho, že žalobce byl vázán právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2012, č. j. 9Ad 10/2010 – 48. Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace obsahu soudního spisu ve věci sp. zn. 9Ad 10/2010, Městský soud v Praze žalovanému vytkl nepřezkoumatelnost jeho závěrů ohledně konkrétní míry navýšení základní částky náhrady za ztížení společenského uplatnění a žalovanému uložil, aby jeho úsudek o přiměřenosti míry zvýšení odškodnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. vycházel nejen z individuálních okolností posuzovaného případu, ale i ze zkušeností získaných služebním orgánem při posuzování skutkově obdobných případů či z dostupné judikatury soudů, týkající se této problematiky. Žalovaný byl tedy zavázán, aby provedl posouzení věci z hlediska obou aspektů - tedy zhodnotil jak konkrétní individuální okolnosti případy, tak jejich korelaci s vlastní rozhodovací praxí v jiných případech a s praxí soudů, jež nalezla výraz v judikatuře. Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný v těchto intencích závazného právního názoru Městského soudu v Praze postupoval.

Spočívá-li žalobní námitka na tvrzení, že žalovaný „*vůbec nehodnotil, jak se [žalobci] konkrétně změnil život*“, je třeba ji odmítnout jako nedůvodnou, a to již pouze s poukazem na sám obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný při aplikaci ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. („ve zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele může soud [tj. v posuzované věci služební orgán – pozn. soudu] výši odškodnění stanovenou podle této vyhlášky přiměřeně zvýšit“) vymezil s odkazem na stanovisko kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 203/2010 ze dne 12. ledna 2011 konkrétní kritéria, jimiž případ žalobce poměřoval. Tato kritéria (věk poškozeného v době vzniku škody na zdraví, úroveň společenských, sportovních, kulturních, politických a dalších aktivit poškozeného v době před poškozením zdraví se stavem po vzniku škody na zdraví, míra zachované schopnosti poškozeného uspokojovat své společenské a životní potřeby, včetně možnosti vykonávat dosavadní povolání a dále se vzdělávat a možnost dalšího profesního, společenského, kulturního, sportovního či politického uplatnění poškozeného po poškození zdraví) přitom tomuto stanovisku plně odpovídají (příslušná právní věta tohoto stanoviska Nejvyššího soudu zní: *Předpokladem přiměřeného zvýšení odškodnění stanoveného na základě bodového ohodnocení v lékařském posudku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky [č. 440/2001 Sb.] je existence takových výjimečných skutečností, které umožňují závěr, že, zejména vzhledem k*

uplatnění poškozeného v životě a ve společnosti, kupříkladu při uspokojování jeho životních a společenských potřeb, včetně výkonu dosavadního povolání nebo přípravy na povolání, dalšího vzdělávání a možnosti uplatnit se v životě rodinném, politickém, kulturním a sportovním, i s ohledem na věk poškozeného v době vzniku škody na zdraví i na jeho předpokládané uplatnění v životě, nelze omezení poškozeného vyjádřit jen základním odškodněním za ztížení společenského uplatnění“). Vymezená kritéria poté žalovaný dosti podrobně hodnotil, a to ve vztahu ke konkrétním aspektům žalobcova života (viz obsáhlou citaci příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí). Z tohoto hodnocení je přitom zřejmá úvaha žalovaného, které kritérium považoval za významné, do jaké míry bylo naplněno a jaké konkrétní aspekty života žalobce před úrazem a po úrazu vážil. V takové situaci obecná námitka, že žalovaný konkrétní okolnosti změny žalobcova života „vůbec nehodnotil“ není na místě. Žalobce přitom nenamítá ničeho konkrétního proti vlastní úvaze žalovaného ve vztahu k jednotlivým kritériím.

Jakkoliv úvaha žalovaného ohledně jednotlivých kritérií vyplývajících ze stanoviska kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 203/2010 ze dne 12. ledna 2011 není v rozhodnutí doprovázena výslovnou úvahou o jejich vztahu k citovaným rozhodnutím soudů ve věcech občanskoprávních, lze přesto, přihlížeje ke kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí, vysledovat i přezkoumatelný myšlenkový proces žalovaného týkající se druhého aspektu, k jehož posouzení žalovaného Městský soud v Praze zavázal (tedy korelace konkrétních zjištění v případě žalobce s vlastní rozhodovací praxí v jiných případech a s praxí soudů, jež nalezla výraz v judikatuře). Městský soud v Praze v tomto ohledu poukazuje na setrvale drženou zásadu vyslovenou již v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996 ve věci sp. zn. 6A 825/95, a to, že soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Pokud jde o vlastní rozhodovací praxi, je z poukazu na vybrané případy řešené žalovaným zřejmé, že funkční postižení obdobné postižení žalobce vedlo k přiznání cca čtyř až šestinásobku základní náhrady, stejný závěr lze vysledovat i ze žalovaným citovaných judikátů. Zároveň lze z poukazu na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2387/2006 (na něž ostatně poukázal i Městský soud v Praze ve svém předchozím zrušujícím rozsudku) vyvodit i úvahu o přiměřenosti přiznané částky jako absolutní veličiny ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2011, č. j. 25 Cdo 4826/2009, podle něhož je pro posouzení přiměřenosti zvýšení odškodnění za ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. rozhodující reálná hodnota peněžní částky, jíž mají být kompenzovány imateriální požitky, o které poškozený v důsledku poškození zdraví přišel. Pro připomenutí lze poukázat na to, že ve zmíněném usnesení Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 2387/2006 byla shledána přiměřenou náhrada ve výši 1 137 600 Kč za úraz policisty, jehož následky (ve funkčním slova smyslu) v osobním životě tohoto policisty, jakož i způsob života před úrazem a po úraze byly do značné míry obdobné těm skutkovým okolnostem, jež žalovaný shledal v případě žalobce (zmiňovaný policista před úrazem vykonával funkci policejního inspektora, dříve působil ve vojenských misích se zdravotní klasifikací AI, rekreačně sportoval, po předmětném úrazu byl zcela vyloučen z výkonu povolání v bezpečnostních sborech či ozbrojených silách, nebyl schopen vykonávat ani jinou fyzicky náročnou práci, kromě plavání a jízdy na kole nemohl aktivně provozovat žádný jiný sport, nebyl schopen chůze po delší dobu atd.). Úsudek žalovaného o přiměřenosti zvýšení odškodnění tedy zjevně vycházel jednak z konkrétních, individuálně určených okolností posuzované věci, jednak z obecné zkušenosti žalovaného s přihlédnutím k jiným případům podobného druhu. Tento úsudek o vztahu konkrétních zjištění

a obecné praxe je z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmý, žalobci tedy nebránilo nic případně vznést konkrétní námitky vůči této úvaze. Tak ovšem žalobce v žalobě nečiní.

Pokud jde o poslední žalobní námitku, tedy že není relevantní odkaz žalovaného na přiznané náhrady jiným vojákům z povolání, kteří při výkonu služby utrpěli škodu na zdraví, neboť lze předpokládat, že se tito vojáci dostatečným způsobem nebránili proti přiznané výši náhrady škody, nelze ji shledat důvodnou. Jak již bylo výše uvedeno, k tomuto postupu žalovaného zavázal Městský soud v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku. Žalovaný se tedy pouze řídil závazným právním názorem soudu, jak mu ukládá ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu proti žalovanému nepřísluší právo. Procesně úspěšnému žalovanému pak v řízení žádné náklady podle § 57 odst. 1 s. ř. s. nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová